

Sygn. akt I C 128/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant apl. sędz. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa m. st. W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej E. B. kwotę 617,00 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 128/14

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2012 roku powód Miasto S. W. Zakład (...) w D. Ś. m. st. W. Administracja (...) nr 3 wniósł przeciwko E. B. pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym na kwotę 3. 569,53 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż pozwana do dnia 30 listopada 2012 roku zajmowała bezumownie lokal nr (...) w budynku przy al. (...) w W., który znajduje się w zasobach m. st. W.. Pozwana przekazała klucze do lokalu w dniu 30 listopada 2012 roku i do tego czasu zobowiązana była do zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Powód dochodzi należności za okres od września 2012 roku do listopada 2012 roku.

Nakazem zapłaty z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny żądanie pozwu zostało w całości uwzględnione (nakaz zapłaty – k. 21).

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty z dnia 9 stycznia 2014 r. pozwana E. B. zaskarżyła nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała iż powód wiedział, iż pozwana nie zamieszkuje przedmiotowego lokalu, na dowód czego przytoczyła korespondencję pomiędzy stronami z dnia 22 września 2011 roku. Pozwana wskazała także, iż dokonywała opłat zgodnie z zawiadomieniami o wysokości obciążeń czynszowych kierowanych przez Kierownika (...) 14. (sprzeciw – k. 25 – 32).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Najemcą lokalu numer (...) przy Al. (...) w W. był C. S.. C. S. zmarł w 1983 roku. W lokalu jako najemca pozostała jego żona S. S.. Razem ze S. S. lokal zajmowała E. B., która była w lokalu zameldowana i posiadała do niego klucze (okoliczności bezsporne).

W dniu 22 września 2011 roku umowa najmu przedmiotowego lokalu została wypowiedziana w związku z niezamieszkiwaniem w nim najemcy przez okres przekraczający 12 miesięcy (wypowiedzenie k. 8). Wypowiedzenie umowy doręczone zostało również E. B. jako pełnomocnikowi S. S..

Powyższy lokal wchodzi w skład mieszkaniowego zasobu m. st. W. (okoliczność bezsporna).

Należności za lokal po wypowiedzeniu umowy najmu były opłacane w wysokości wskazanej w zawiadomieniach kierowanych do S. S. (zawiadomienia k. 52-54, dowody wpłat k. 39-51)

Ostatnia opłata została dokonana w dniu 12 listopada 2012 roku z rachunku E. B. (potwierdzenie k. 39).

E. B. w dniu 30 listopada 2012 roku zdała komplet kluczy do lokalu nr (...) i poinformowała, że wymeldowała się z lokalu z dniem 28 listopada 2012 roku (pismo k. 11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważania zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony oraz nie ujawniły się wątpliwości co do ich autentyczności.

Sąd na podstawie art. 207 § 6 kpc oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej jako zgłoszone po terminie, których dopuszczenie znacznie przedłużyłoby postępowanie w sprawie oraz wobec nie wykazania, iż powód nie zgłosił ich w pozwie bez swojej winy. Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron. Okoliczności, na które miał być przeprowadzony niniejszy dowód nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie wobec wykazania dokumentami, że pozwana dysponowała kluczami do przedmiotowego lokalu, które zdała w dniu 30 listopada 2012 roku informując jednocześnie o wymeldowaniu się z mieszkania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis art. 232 k.p.c. stanowi zaś, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontradiktoryjności. Zgodnie z jej założeniem, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662).

Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z art. 207 § 6 Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił całokształtu sprawy w pierwszym piśmie procesowym, a także nie przytoczył wszystkich wniosków dowodowych, których był świadomy w momencie wnoszenia powództwa do Sądu. Przepis art. 207 § 6 stanowi konkretyzację i uzupełnienie art. 217 § 2, a jego znaczenie polega na tym, że stanowi on bezpośrednią podstawę do pominięcia przez sąd spóźnionych twierdzeń i dowodów, które (wcześniej) mogły i powinny być zostać powołane - z punktu widzenia wymagań wynikających z ciężaru wspierania postępowania - w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, niezależnie od tego, czy obecnie są przez stronę powoływane na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, czy też w (kolejnym) piśmie przygotowawczym składanym zgodnie z postanowieniami art. 207 § 3.

Stron w niniejszej sprawie po wypowiedzeniu umowy najmu S. S. nie łączył stosunek zobowiązaniowy wynikający z umowy najmu lokalu, pozwana tytuł prawny do zajmowania przedmiotowego lokalu wywodziła od najemcy. Z chwilą wygaśnięcia umowy najmu wygasło również użyczenie łączące najemcę i pozwaną. Jak ustalił Sąd, Pozwana nie zamieszkiwała przedmiotowego lokalu, jednakże miała możliwość dysponowania nim, posiadała klucze do lokalu i była w nim zameldowana, tym samym powód będący właścicielem nie miał możliwości korzystania ze swojej własności. Pozwana dopiero w dniu 30 listopada 2012 roku zdała powodowi klucze, do tej chwili ponosiła ona koszty bezumownego zajmowania lokalu. Należy jednak wskazać, iż w świetle przeprowadzonych dowodów nie powstały żadne zaległości względem powoda z tego tytułu bowiem pozwana w wysokości wynikającej z zawiadomień pochodzących od powoda uiszczala opłaty za zajmowany lokal. Powód nigdy nie skorygował iżby opłaty były wyliczane nieprawidłowo. Brak jest więc podstaw do żądania zapłaty kwoty innej niż wynikała z samych pism powoda, ewentualny błąd w wyliczeniach obciąża powoda i pozwana nie może ponosić konsekwencji takich działań. Również w niniejszym postępowaniu powód nie wykazał, że należności za bezumowne korzystanie z lokalu są w innej wysokości niż uiszczane przez pozwaną.

Mając na uwadze, że w procesie cywilnym strony ponoszą odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego stwierdzić należy, iż powód nie udowodnił przesłanek, które skutkowałyby obowiązkiem zapłaty za bezumowne korzystanie z lokalu przez pozwanego, nie wykazał zasadności i wysokości żądania.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji.